

[Fischer]

ideelle målsætning, som der heldigvis er bred tilslutning til i Danmark og i Folketinget: at sikre fattige mennesker i fattige lande chancen for et bedre liv for dem selv og deres børn.

Jeg vil afslutningsvis også complimentere fru Helle Degn for hendes indlæg her i salen, og jeg glæder mig over, at Socialdemokratiet har besluttet at trække sin forespørgsel F 10. Det tegner godt for samarbejdsklimaet og for den brede politiske støtte til den danske ulandspolitik i de kommende år.

Riishøj (SF):

Det burde være unødvendigt en dag som i dag at fremlægge tal, der afspejler den nød og elendighed, der hersker i den tredje verden, og de forskelle i levestandard, der er mellem de rige og de fattige lande.

Vi ved, hvordan udviklingslandene og i særdeleshed lavindkomstlandene lider under en voksende gældsbyrde, under diktater fra de internationale økonomiske organisationer, bl.a. Den Internationale Valutafond, under våbenoverførsler, under regionale konflikter, der understøttes fra vores del af verden, og under den voksende kommerialisering og politisering af udviklingsbistanden, hvor de rige lande, når de blot råder en smule bod på den ulighed, de selv er med til at skabe, forlanger udviklingsbistand koblet til sikkerhedspolitiske interesser og til erhvervsinteresser i »giverlandene« selv.

Desværre har debatten og visse elementer også i Danidahandlingsplanen i alt for høj grad båret præg af denne særlige form for nyimperialistisk tankegang. I dagbladet Børsen har vi set en veritabel kampagne for en forhøjelse af automatisk binding af dansk ulandsbistand til danske erhvervsinteresser. I den kampagne er Børsen jo blevet bakket aktivt op af hr. Fischer, formanden for Udenrigsudvalget, som så i dag bakker helt ud af den debat igen.

Der har også været en tendens, synes jeg, i debatten til at nedprioritere de sociale rettigheder, som udviklingslandene og i særdeleshed lavindkomstlandene har. Det gælder, synes jeg selv, i høj grad i den debat, der har været om menneskerettighederne, hvor man ligesom gør den personlige frihed til et løsrevet element i forhold til de sociale rettigheder. For os er de 2 ting bundet sammen.

Udviklingsbistand er, sagt med andre ord, i virkeligheden en lille brik i de samlede forbin-

delse mellem de rige og de fattige lande. Handelsbeskyttelse og udsving i dollarkursen og i det internationale renteniveau kan fra den ene dag til den anden få dramatiske konsekvenser for de enkelte udviklingslande, og i det spil er udviklingslandene afmægtige; de er berøvet al magt, dér hvor magten er placeret.

For SF er det afgørende, at vores ulandspolitik betragtes i en bred, international sammenhæng.

Danidaplanen har opstillet en række befolkningsrige og forholdsvis velstående lande som nye eller opprioriterede modtagere af dansk bistand. Det er udmærket, at antallet af bistandsmodtagerlande bliver formindsket, men hvad hjælper det, når de nye lande er særdeles befolkningsrige, så vi faktisk skal dække et langt større befolkningsantal?

SF må vende sig mod, at de nye modtagerlande uden videre godtages uden et dybt forstudium; vi må have sikkerhed for, at disse lande bedre lever op til fattigdomskriteriet, til målsætningen om at oprette miljøet og til forbedring af ulandskvindernes situation. Sådanne forstudier har vi ikke set, når det gælder Indonesien, Filippinerne, Thailand, Egypten, Costa Rica etc. Der er ingen som helst tvivl om, at der har ligget politiske og erhvervspolitiske argumenter til grund for valget af disse nye samarbejdslande.

S, SF og De Radikale fremsatte i foråret et beslutningsforslag med særdeles velbegrundede argumenter for en forøgelse af bistanden til Mellemamerika, Nicaragua. Vi savner en holdning her fra regeringens side. Men nu skal vi altså i gang med et udvalgsarbejde i Folketinget, og det er åbenbart her, vi skal afgøre denne sag om fremtidige modtagerlande.

Jeg vil i hvert fald håbe, at de mange, der har konkrete bistandserfaringer, vil møde op i Udenrigsudvalget og enten mundtligt eller skriftligt gøre rede for deres konkrete bistandserfaringer, sådan at vi får et godt beslutningsgrundlag. Drøftelserne i Udenrigsudvalget skal i hvert fald ikke være i en lukket forsamling. Det er meget begrænset, hvad vi selv her i Folketinget har haft af konkret bistandsarbejde i den tredje verden, så jeg håber meget, at vi får mange henvendelser, når vi nu skal have disse drøftelser i Udenrigsudvalget.

Der har jo i diskussionerne op til denne debat været talt meget om Fleksfonden, og denne